

Kennemerhart magazine

Waardevolle dag
**De kippetjes
van Hans**

Slimme zorg
**Robot Tessa
denkt mee**

Medewerkers in beeld
**Nu leven,
nu genieten**

Zorgen doen
we samen

Beesten, buitenlucht en een bakkie

“KIPPIE KIPPIE KIPPIE!” Zodra de kippen Hans van der Horst (77) horen roepen, stuiven ze op hem af. “Kijk ze rennen, met die kontjes. Prachtig toch?”, glundert hij. Sinds vijf jaar woont meneer Van der Horst in De Blinkert in het Haarlemse Ramplaankwartier. Het hoogtepunt van zijn dag? Een bezoekje aan het naastgelegen Tuindershart. “Toen ik nog zelfstandig woonde, kwam ik hier elke week voor de dagbesteding.” Inmiddels wipt hij bijna elke dag aan om de dieren te voeren. “Ik heb zelf vroeger katten, kippen, hanen en duiven gehad. Ik ben gek op beesten.” Eerst voert hij de kippen, dan zijn de pony’s aan de beurt. Ze weten precies wat ze bij meneer Van der Horst kunnen halen: wortels, brood – en uiteraard een aai. “Zo. Het is op, jongens. Morgen ben ik er weer.” Dan met Inge, een vrijwilliger uit de buurt. “Eens per week gaan we samen naar de tuin. Daarna drinken we koffie en kletsen we wat.” De drie B’s, daar knapt een mens van op: Beesten, Buitenlucht en een Bakkie. Meneer Van der Horst knikt. “Zeker weten.”

Foto: Jurriaan Hoefsmit

Een grote uitdaging

Dit magazine staat vol persoonlijke verhalen. **Want het draait om de mensen**, vinden Kennemerhart-bestuurders Cedric van der Meulen en Carolien Koning.

“ Op de cover van dit magazine staat het in grote letters: zorgen doen we samen. Dat is wat we willen – en zelfs móéten. Want de komende jaren wacht ons een grote uitdaging. Door de vergrijzing wordt de zorgvraag steeds groter en complexer. Tegelijkertijd zien we in het hele land dat het aantal zorgmedewerkers daalt. Ook Kennemerhart heeft daarmee te maken. Dat vraagt van onze organisatie – en van onze medewerkers – dat we anders gaan werken. Slimmer gaan werken. Bijvoorbeeld door meer gebruik te maken van technologische hulpmiddelen. Op pagina 22 vertelt mevrouw Wigman dat zij dagelijks één zorgmoment minder nodig heeft, met dank aan zorgrobot Tessa. Zoals in dat verhaal valt te lezen: zelf als het kan, thuis als het kan, digitaal als het kan. Alleen dan blijft goede zorg beschikbaar voor zoveel

mogelijk ouderen in de regio. De uitdagingen in de zorg vragen ook andere dingen van onze cliënten en hun naasten. Zo worden zelfredzaamheid en mantelzorg steeds belangrijker. Daarbij ondersteunen wij waar nodig, en waar mogelijk. Of het nu is met dagbesteding, thuiszorg of op een van onze woonzorglocaties. Persoonsgericht is daarbij het sleutelwoord. We kijken altijd: waar heeft u behoefte aan? Wat is voor u belangrijk? En dat zit vaak in de kleine dingen. Met een medewerker van de dagbesteding samen plantjes in de grond zetten. Of met een vrijwilliger fietsen over de boulevard, de zeewind op je wangen voelen. Zulke dingen geven betekenis aan het leven van onze cliënten, maar ook van medewerkers en vrijwilligers. Hun verhalen leest u in dit eerste nummer van het Kennemerhart Magazine. Veel leesplezier! ”

COLOFON Eindredactie: Marianne Ostendorf, Iris Lucassen, Eva Lunshof
Tekst: Annemarie van der Eem – Fotografie: José de Jong
Vormgeving: Laurenz van Gaalen – Drukkerij: Koopmans’ Drukkerij

In dit nummer

Vrijwilligers in beeld 6
“Door dit werk ben ik een gelukkiger mens”

Meneer Pijcke blikt terug 20
Vliegen met dolfijnen en olifantje Jumbo

Slaap lekker, Gonnie 26
Een avond op pad met thuiszorgmedewerker Karen

En verder o.a. ...
Oppeppers Nabij 8
Een bijzondere band 14
Wij zijn Kennemerhart 16
Interview cliëntenraad 18
Een zorgrobot in huis 22
Avontuur op Bonaire 23
Familie & fijne collega's 24
Leerling aan het woord 31

Op de cover
Welzijnsmedewerker Regilio en mevrouw Soellaart (zie pagina 11)

Zorgen doen we samen

Oma Q. Zo wordt Corrie van der Ven-de Quastenit genoemd door haar familie, die altijd voor haar klaarstaat. "Daardoor kan ik op mijn 92e nog zelfstandig wonen."

In hartje Haarlem, in appartementencomplex Janshof, woont mevrouw Van der Ven. "Tot 2002 woonde ik in het Kleverpark. Toen ik een traplift nodig had, moest ik kiezen: verbouwen of verhuizen." Het werd verhuizen. "Ik woon nu op een prachtplek, in een fijn appartement." Daar geniet ze van de kleine dingen, zoals de pannenkoekenplant op tafel. "Ik kreeg 'm als stekje. En kijk nou toch eens, wat een plaatje!"

Dochters in actie

Mevrouw Van der Ven krijgt veel steun van haar familie. Want zonder mantelzorg kan ze niet. "Ik loop slecht en kan mijn armen niet goed gebruiken. Ik heb bijna overal hulp bij nodig." "Ik heb mazzel dat ik niet meer werk en een auto heb. Daardoor kan ik bijna altijd voor mijn moeder klaarstaan", vertelt jongste dochter Joke. "Bijvoorbeeld als mijn moeder naar de gehoorwinkel of de kapper moet. Ik doe steeds een beetje meer." "Want ik kan steeds een beetje minder", vult haar moeder aan. "Maar we kijken vooral naar wat u nog wél kunt", zegt Joke. "Toen de was doen niet meer lukte, zei u: 'Dan stop ik de was wel in de machine.'" Jokes zus Yvonne komt eens per week langs. "Zij doet de boodschappen. En ik ben er elke woensdag en zondag. Al heb ik deze zondag een concert. Dan voel ik me meteen schuldig." "Niet doen!" Haar moeder legt een hand op haar knie. "Ik vind het heus niet erg. Geniet van je concert."

Samen naar de Appie

De inzet van familie wordt aangevuld met professionele zorg vanuit Kennemerhart. "Zorgen doen we samen", vindt Joke. "Als familie kunnen wij veel oplossen voor mijn moeder. Maar we kunnen het niet alleen." Datzelfde geldt voor de zorgprofessionals. "We hebben goed contact met de zorg. Als er iets is, dan bellen ze." Twee keer per dag komt de thuiszorg langs. "Ze helpen me onder andere met aan- en uitkleden en douchen. Mijn medicatie probeer ik zoveel mogelijk zelf te doen. En elke vrijdag komt iemand van Kennemerhart om samen koffie te drinken en boodschappen te doen. In de Appie geniet ik. Verder ga ik drie dagen in de week naar de dagbesteding. Daar ben ik heel blij mee." "Ik ook", zegt Joke. "Dat zijn voor mij de rustige dagen. En het is een fijn idee dat mijn moeder onder de mensen is."

Te goed

Met alle ondersteuning van familie en Kennemerhart redt mevrouw Van der Ven zich. "Toch zou ik graag verhuizen naar Schoterhof. Het voelt voor mij veiliger als er altijd zorg in de buurt is. Dan worden mijn dochters ook wat meer ontlast. Die doen nu zoveel voor me." Een zorgindicatie voor een woonzorglocatie heeft ze niet. "Ik ben nog te goed." Dus voorlopig woont Oma Q in hartje Haarlem. Op haar prachtige plek, met de pannenkoekenplant op tafel. "En da's ook fijn." ●

Mevrouw Van der Ven en dochter Joke

"We kijken vooral naar wat u nog wél kunt"

Van kletsen tot een haring halen

De vrijwilligers van Kennemerhart zijn **goud waard**. Zo ook Herma, Frank en Frederique. "Mensen een waardevolle dag bezorgen, dat is mijn drijfveer."

Haar baan in de zorg? Die moest Herma van der Veen (60) helaas opgeven. "Ik werkte als verzorgende IG in de wijk, maar dat werd me te zwaar. Ik ben nu aan het re-integreren om te kijken: wat kan ik? En wat wil ik? Via mijn jobcoach kreeg ik een werkervaringsplek in het Reinaldahuis. Als vrijwilliger ondersteun ik voedingsassistent Trudy op de revalidatieafdeling. Ik help in de huiskamer met van alles. Zoals koffie zetten en de lunch voorbereiden. Dan heeft Trudy tijd om ook andere dingen te doen, zoals bestellingen invoeren." Wat Herma vooral mooi vindt aan dit werk? "Mensen helpen en stimuleren om zelfredzaam te blijven. Zo zeg ik altijd: 'Probeer eerst zelf uw broodje te smeren.' Als het niet lukt, dan ga ik pas helpen. Revalidanten willen graag snel naar huis. Daar moeten ze het straks ook zelf kunnen."

Een vaste baan als voedingsassistent? Dat gaat niet lukken, heeft Herma ervaren. "Dat is te zwaar. Wel blijf ik graag in het Reinaldahuis als vrijwilliger. Dan kan ik zelf mijn tijd indelen. Dan kom ik bijvoorbeeld twee keer in de week twee uurtjes." In het Reinaldahuis doet ze ook mee aan een maatjesproject voor bewoners. "Elke dinsdag ga ik langs bij twee dames van in de negentig, die niet veel bezoek krijgen. We drinken koffie en kletsen. Dat zijn vaak goede gesprekken over hun leven, wat ze hebben meegemaakt. Ik merk hoe fijn mensen het vinden als je aandacht en belangstelling voor ze hebt. Als ik die leeftijd heb, zou ik het ook heel erg waarderen als iemand mij zou bezoeken."

"Ik zeg altijd: probeer eerst zelf uw broodje te smeren"

"Ze leek wel de koningin van Zandvoort"

Een ritje naar de duinen. Een haring halen op de boulevard. Fietsvrijwilliger Frank Steenman (79) maakt van elke rit een feestje. "Eens per week fiets ik met cliënten van Juttershart, het ontmoetingscentrum van Oppeppers Dichtbij hier in Zandvoort. We gaan dan samen op pad met de duofiets. Op deze elektrisch aangedreven fiets kunnen mensen op hun eigen tempo meetrappen. Vaak zeg ik, als we een duintje op moeten: 'Helpt u me even mee?' Bewegen, buiten zijn in de frisse lucht: dat is zo belangrijk! Net als de gesprekjes onderweg. Tijdens het fietsen komen allerlei herinneringen en verhalen boven. Over waar ze gewoond hebben, de kinderen, wat voor werk ze deden, hoe ze zich voelen. Soms komen we langs hun oude huis of de strandtent van iemands zoon. Ik pas mijn route altijd aan aan wat de mensen graag willen." Overigens wil niet iedereen meteen mee. "Eén mevrouw zei eerst: 'Fietsen is niets voor mij.' Uiteindelijk hebben we toch een tocht gemaakt naar het dorp langs de winkels waar ze gewerkt had. Ze zat op de fiets, in haar bontjas, te zwaaien naar alle bekenden. Ze leek wel de koningin van Zandvoort. Ze vond het schitterend! En dan vind ik het ook schitterend. Mensen een waardevolle dag bezorgen, dat is mijn drijfveer. Uit eigen ervaring weet ik hoe belangrijk dat is. Mijn vrouw, die inmiddels is overleden, kwam hier ook op de dagbesteding. Als je steeds minder kunt in het leven, is het zo fijn als er mensen zijn die je ondersteunen. Daar zet ik mij graag voor in."

Vier dagen in de week is Frederique Koelman (26) te vinden in de Janskliniek in Haarlem. "Door hersenletsel kan ik niet volledig werken. Wel vind ik het fijn om bezig te zijn. Daarom ben ik zes jaar geleden vrijwilliger geworden in de Jans, waar mijn bonusopa toen woonde. Ik begon met één dag – en sindsdien ben ik steeds meer gaan doen. Op dinsdag en vrijdag breng ik cliënten naar de fysiotherapie. Na afloop haal ik hen weer op. Op donderdag sta ik in de coffeecorner. En op maandag help ik de bewegingsagoog. Haar werk vind ik heel interessant. Soms gooi ik ballonnen over met een cliënt, als de bewegingsagoog iets moet rapporteren. Of ik ga mee naar het zwemmen. Mijn grenzen bewaken is weleens lastig; ik wil meer dan ik kan. Gelukkig weten de medewerkers van mijn situatie. Als het me te veel wordt, kan ik zeggen: nu ga ik naar huis."

Kiezen voor vrijwilligerswerk bleek voor Frederique levensbepalend. "Het heeft mij uit mijn depressie geholpen. Voorheen zat ik soms de hele dag thuis op de bank. Nu heb ik een gevulde week, waarbij ik onder de mensen ben. Ik heb leuke contacten met de bewoners. Eén mevrouw geeft me altijd een kus op mijn wang als ze me ziet." Lachend: "En als ik in de coffeecorner werk, probeert ze weleens een wijntje te bietsen. Ik vind het leuk om een praatje en een grapje te maken met de mensen. Dat zorgt voor wat afleiding." Voor de cliënten én voor Frederique zelf. "Door mijn vrijwilligerswerk ben ik een gelukkiger mens. Zeker weten!" ●

"Als vrijwilliger ben ik een gelukkiger mens"

Nog altijd bloemenman

Twee keer per week is meneer Smits bij Kennemerhart Oppeppers Nabij. "Het voelt hier fijn en vertrouwd."

"Al twee jaar kom ik bij de Oppeppers", vertelt de 92-jarige Daan Smits. Elke dinsdag en donderdag bezoekt hij de dagbesteding van Ripperdahart, een van de Haarlemse locaties van Kennemerhart Oppeppers Nabij. "Het is hier uit de kunst. Ik word goed verzorgd."

"Je geniet ook van het gezelschap van de andere mensen", zegt Mirjan, medewerker dagbesteding. Meneer Smits ("Zeg maar Daan hoor!") knikt. "Ik kan met iedereen opschieten. En ik doe overal aan mee: gymnastiek, boksen, dansen. Dan blijf ik een beetje lenig."

"Bij de activiteiten kijken we steeds: wat past bij onze deelnemers?", aldus Mirjan. "Zo heeft een mevrouw haar hele leven gedanst. Zij geniet vooral van muziek. Een

"Het is hier uit de kunst, ik word goed verzorgd"

ander heeft vroeger in de horeca gewerkt. Zij vindt het leuk om te helpen. En Daan is onze bloemenman."

"Mijn vrouw en ik hadden een bloemenzaak in de Kloosterstraat", zegt hij, vol trots. "Met kerst heb ik bij de Oppeppers veertig kerststukjes gemaakt. Harstikke leuk om te doen."

"En soms halen Daan en ik plantjes in de Cronjéstraat", vervolgt Mirjan. "Die planten we dan samen. Want meneer Smits is nog altijd de bloemenman van vroeger. Zo voelen mensen: ik doe er nog toe. Dat is heel belangrijk voor hun eigenwaarde."

Lachen en huilen

Ripperdahart biedt gespecialiseerde dagbesteding voor thuiswonende ouderen met een acute of complexe hulpvraag.

"Mensen wonen tegenwoordig langer thuis", vertelt Mirjan. "Daardoor zien we bij de dagbesteding steeds meer mensen met complex of onbegrepen gedrag. Dat is onze expertise. De ene deelnemer kan zich moeilijk uiten, de ander is vaak onrustig. Maar iedereen mag hier zichzelf zijn. Er wordt gelachen en gehuild en samen zijn we één groep."

"Het voelt hier fijn en vertrouwd", vindt meneer Smits. "Ik ben altijd blij als ik hier kom. De medewerkers hebben piekfijn door wat iemand nodig heeft."

"We kijken ook wat mantelzorgers nodig hebben", vult Mirjan aan. "We ondersteunen en ontlasten hen. Daarnaast geven we tips en tricks, bijvoorbeeld voor extra ondersteuning thuis. Wij weten welke wegen je kunt bewandelen."

Tijd voor jezelf

Voor meneer Smits is zijn vrouw Bep zijn steun en toeverlaat. "Ze verzorgt me en staat altijd voor me klaar. Dat doet ze picobello. Op de dagen dat ik bij de dagbesteding ben, wordt zij ontlast. Anders moet ze de hele dag op mij letten." Als haar man bij de Oppeppers is, kan Bep naar haar gymclub, lekker bijkomen of rustig winkelen in de Cronjé. "Even tijd voor jezelf, dat is zo belangrijk voor mantelzorgers", weet Mirjan. Dankzij de Oppeppers houdt ook de 87-jarige mevrouw Smits het nog vol. "Zij heeft even rust, en ik heb het hier gezellig", besluit meneer Smits. "Zo kunnen we nog samen in ons huis blijven wonen. Ja, ik ben een tevreden mens." ●

Elke dag van waarde

Medewerkers van Kennemerhart zijn elke dag van waarde. Ieder op hun eigen manier, binnen hun eigen vak. Op de volgende pagina's vertellen **Alison, Regilio** en **Sanne** hoe zij dat doen. "Ik vind het belangrijk dat bewoners zich gehoord voelen."

Sterker met smaak

Ojee, moet ik afvallen? “Dat denken veel mensen als ik binnenkom”, aldus Alison. “Maar als diëtist in de ouderenzorg help ik cliënten vooral door hun voedingsinname te verbeteren. Een praktische tip kan al voldoende zijn. Bijvoorbeeld het nemen van hartig broodbeleg of zuivel bij de maaltijd voor extra eiwitten. Soms is het ingrijpender. Zo kwam ik bij een nieuwe cliënt thuis. Door slikproblemen had hij twee dagen amper iets binnengekregen. Ik besloot: meneer moet meteen aan de sondevoeding. Kort daarna bleek hij terminaal te zijn en nog maar een paar dagen te hebben. Dankzij de sondevoeding was hij goed aangesterkt, zodat hij waardig afscheid kon nemen van zijn geliefden. Ik was zo blij dat ik naar mijn gevoel had geluisterd.” Dit verhaal is – gelukkig – een uitzondering. “Als ik bij mensen thuis kom, dan zijn mijn adviezen gericht op verminderen van klachten en verbeteren van de conditie. Zo kan iemand zo lang mogelijk thuis blijven wonen.” Alison werkt ook op de revalidatieafdeling van A.G. Bodaan in Bentveld. “Daar komen soms zwaar ondervoede cliënten binnen. Sommigen hebben zelfs al de moed opgegeven. Het is mooi om hen te helpen aansterken met goede voeding, eventueel met aanvullende drink- of sondevoeding. Mijn adviezen verschillen per situatie. Op een afdeling met mensen met dementie kijk ik bijvoorbeeld ook naar comfort. Kan iemand geen bestek meer vasthouden? Dan kan voor fingerfood gezorgd worden. Denk aan kleine gehaktballetjes, aardappelpartjes en stukjes broccoli. Zo behoudt iemand eigen regie over zijn of haar eten.” Als diëtist werkt Alison veel samen. “Ik betrek graag de familie erbij. Ook overleg ik met zorgmedewerkers, voedingsdiensten, artsen en behandelaren. Als je werkt met fijne collega’s kun je samen grootse dingen bereiken.”

Inspiratie voor het leven

In weekenden treedt hij als rapper Makkie op in poptempels als Paradiso of de Melkweg. En op maandag? Dan meldt Regilio zich als welzijnsmedewerker bij De Rijk in Bloemendaal. “Ik ben bij toeval in de ouderenzorg beland. En ik was gelijk verliefd. Elke dag wil ik van waarde zijn voor bewoners door hun aandacht en liefde te geven. Ik vind het belangrijk dat ze zich gehoord voelen en niet eenzaam zijn.” Als welzijnsmedewerker organiseert en begeleidt Regilio activiteiten. “Bijvoorbeeld de wandelgroep en de kracht van herinnering. Bij die laatste activiteit zijn ook vaak familieleden. Die proberen mijn collega Linda en ik zoveel mogelijk te betrekken. Samen halen we oude herinneringen op. Ik raak soms echt ontroerd als een bewoner met dementie opeens van alles over vroeger begint te vertellen. Dat is *priceless!* Ook naast de activiteiten kunnen bewoners altijd een beroep op me doen. Vandaag heb ik nog een mevrouw geholpen die vastliep met haar puzzel. Ik ben naast haar gaan zitten en samen hebben we het uitgevoerd. Ze was zo blij.” Waar bewoners ook blij van worden: het Rijper Popkoor. Dat heeft Regilio samen met vrijwilliger Willy nieuw leven ingeblazen. “We gaan elke week lekker zingen. Liedjes als *De wielewaal*. Soms schrijf ik ook een liedje speciaal voor ons koor. Zingen zorgt voor plezier en brengt mensen samen. Ik zie bewoners vrienden maken, ook van andere afdelingen.” Zijn de ouderen een inspiratie voor zijn eigen muziek als rapper? “Zij zijn een inspiratie voor het hele leven!”, antwoordt Regilio vol vuur. “Sinds ik met oudere mensen werk, ben ik anders naar het leven gaan kijken. Ze leren me om over dingen na te denken. ‘Regilio, de tijd gaat snel. Je moet nu leven, nu genieten.’ Als zij het zeggen, dan doe ik dat.” →

Een onwijs mooi vak

Sinds haar vijftiende werkt Sanne bij Kennemerhart, met een paar onderbrekingen. "Ik ben net een boemerang", lacht ze. "Ik ga weg, maar ik kom steeds weer terug." Als tiener begon ze met een bijbaantje in De Molenburg. "Daar hielp ik in de zorg. Bedden opmaken, broodjes smeren, steunkousen aantrekken. Toen is mijn liefde voor de ouderenzorg ontstaan." Inmiddels werkt ze als specialist ouderengeneeskunde bij Schoterhof. "Daarnaast ondersteun ik huisartsen in de regio, met wie we goed samenwerken. Mensen wonen steeds langer thuis, dus we moeten het verpleeghuis uit, de wijk in. Als specialist ouderengeneeskunde kijk ik naar de hele mens. Een chirurg ziet vooral een knie die moet worden geopereerd. Ik zie ook dat mevrouw dementie en hartfalen heeft, in slechte conditie is en alleen woont, ondersteund door een dochter die al overbelast is. Ik wil vooral van waarde zijn door het gesprek aan te gaan. Niet alleen met de cliënt, maar ook met mantelzorgers en zorgprofessionals. Samen kijken we: wat is voor deze persoon passende zorg in deze fase van het leven? Samen bespreken we: wat doen we wel? Maar ook: wat doen we niet? Hiervoor werkte ik in het ziekenhuis. Daar zag ik regelmatig hoe ouderen werden opgelapt, ook als er weinig kwaliteit van leven meer was. In sommige situaties is het beter om samen te besluiten: we gaan niet opereren."

'Samen' is een woord dat bij Sanne vaak terugkomt. "Ik ben niets zonder mijn collega's van de zorg en behandeling. Ook mantelzorgers zie ik als onderdeel van het team. Zorgen doen we echt samen." Wanneer Sanne blij naar huis gaat? "Als ik iets voor iemand heb kunnen betekenen. Dat kan al iets kleins zijn, zoals een praatje op de gang. De verhalen van de cliënten, dat is wat mijn vak ook onwijs mooi maakt." ●

Dierbare herinneringen van Hans en Annelies Homburg

DE SCHATKAMER

"Mijn man Hans heeft de ziekte van Parkinson", vertelt de Haarlemse Annelies Homburg. "Vorig jaar kreeg ik een ongeluk, waarbij ik mijn schaambeent brak. Als mantelzorger kon ik ineens niets meer. Gelukkig dacht Kennemerhart goed mee. Ze regelden voor ons **thuiszorg en huishoudelijke hulp**. Fijn dat zulke ondersteuning er is. We willen graag samen zo lang mogelijk in ons huis blijven wonen."

Portret- en familiefoto's: Vladimir Dobrasinovic

Hans: "Ik ben een echte Mug: geboren en getogen in Haarlem. Ik ben opgegroeid om de hoek van de **Amsterdamse Poort**, die je op dit schilderij ziet. In Haarlem heb ik ook Annelies leren kennen, tijdens een avondje bowlen. Inmiddels zijn we 44 jaar getrouwd."

Annelies: "Deze **familiefoto** met de kinderen en kleinkinderen is genomen in Vorden. Daar kamperen we al zestig jaar met mijn familie bij een bevriende boer. Net toen de foto werd genomen, zakten we met z'n allen door het hekje."

"In 2018 kreeg ik een **lintje van de koning**. Ik wist van niets", vertelt Hans, die al meer dan dertig jaar vrijwilliger is bij voetbalclub Alliance '22. "Ik kom nog steeds vaak op de club. Dat is heel

belangrijk voor me, zeker sinds ik ziek ben. Op maandag help ik opruimen. Op dinsdag schenk ik limonade. En op vrijdag hebben we de **ouwelullenclub**."

Annelies: "Dit is **onze jongste zoon Vincent**. Hij was pas zeventien toen hij in 1999 overleed bij een brommerongeluk na het sporten. We missen hem nog elke dag. Hij blijft altijd deel van ons leven."

"In de brievenbus zit dit jaar een **nest koolmeesjes**", aldus Annelies. "Dat heeft niet iedereen."

Speciaal voor het interview kwam Cyrienne op haar vrije dag naar Schoterhof. "Tinie's dochter heeft net ons haar gedaan. Zij is toevallig ook mijn kapster."

Een lach geeft het leven kleur

Wat **werken in de zorg** zo mooi maakt? "Het contact met de bewoners", vindt Cyrienne, teambegeleider in Schoterhof. Met een van die bewoners heeft zij een extra bijzondere band.

Sinds vier jaar woont Tinie Terpstra (82) op woonzorglocatie Schoterhof in Haarlem-Noord. "Tinie kent hier iedereen. En iedereen kent Tinie", vertelt teambegeleider Cyrienne. "Ze zit vaak aan de tafel bij de receptie te kletsen met alle mensen die langskomen." "Beter dan de hele dag in mijn appartement zitten", vindt mevrouw Terpstra, die graag Tinie genoemd wordt. Zeker door Cyrienne, met wie ze een warme band heeft. "Je had mijn dochter kunnen zijn." "Vanaf het eerste moment dat je hier woont, hebben we goed contact", zegt Cyrienne. "We lachen veel, ook bij de douchebeurten. Als je samen lachend de dag begint, dat geeft het leven kleur." Wat Cyrienne bijzonder maakt? "Ze is lief en luistert goed", vindt Tinie. "Ik kan alles bij haar kwijt." "En ik kan soms mijn hart luchten bij jou", aldus Cyrienne. "Jij kunt jezelf zijn bij mij, en ik bij jou." Wel wil ze iets benadrukken. "Ook al hebben we een goede band, ik blijf altijd professioneel. En ik behandel Tinie niet anders dan de andere bewoners."

Sterke vrouw

Alle bewoners kunnen rekenen op warme aandacht van Cyrienne. "Zeker de mensen die weinig familie hebben of die weinig bezoek krijgen. Want wij willen graag dat elke bewoner een goede dag

"Jij kunt jezelf zijn bij mij, en ik bij jou"

heeft. Wij zijn er om het laatste stukje van het leven zo mooi mogelijk te maken." Een levensfase die niet altijd makkelijk is. "Ik weet er alles van", beaamt Tinie. "Ik kan niet meer voor mezelf zorgen; mijn heupen doen het niet." Cyrienne: "Ik merk dat je het lastig vindt om te accepteren dat je dingen uit handen moet geven." Tinie zucht. "Wassen, aankleden, naar het toilet gaan; ik heb overal hulp bij nodig. Gelukkig zorgen ze goed voor me. Maar het blijft lastig. Ik ben niet meer mezelf." "Tinie was altijd een sterke en zelfstandige vrouw", weet Cyrienne uit de verhalen. Haar man Peter overleed op zijn 39e. Als jonge weduwe hield Tinie het gezin draaiende. "Ze verdiende de kost als kapster en heeft in haar eentje

drie kinderen opgevoed. Dat heeft ze geweldig gedaan. Ze zijn allemaal goed terechtgekomen. En ze lopen de deur bij haar plat."

Nieuw koffiezetapparaat

Tinie wijst naar een familiefoto op de kast. "Mijn familie is mijn grote trots. Ze doen alles voor me. Ze nemen me mee uit wandelen, een visje eten, winkelen." "Jouw familie is ook altijd bereid om ons te ondersteunen", zegt Cyrienne. "In heel Nederland is een tekort aan zorgmedewerkers. Ook wij zitten weleens krap. Dan is het fijn als betrokken familie klaarstaat. Ik heb ook goed contact met jouw dochter." Dan, tegen de interviewer: "Als Tinie's koffiezetapparaat kapot is, stuur ik haar dochter een appje. Een halfuur later staat haar kleinzoon dan op de stoep met een nieuw apparaat." Al 23 jaar werkt Cyrienne in de zorg. "Ik begon op mijn zestiende. En ik doe het nog altijd met veel plezier. Het lijkt me mooi om me verder te specialiseren in wondzorg." "Dit werk is je roeping", vindt Tinie. "Je doet het geweldig." "Dank je wel", besluit Cyrienne. "Fijn om te horen. De zorg is een prachtig vak. Ik word elke dag blij van mijn collega's en de bewoners. Ja, het is soms best zwaar. Maar ik krijg er enorm veel positiviteit voor terug." ●

VOOR OUDEREN VAN TOEN, NU EN STRAKS

Ridder met een groot hart

De Haarlemse ouderenzorg dateert van 1390. Toen stichtte Sint Jansridder Dirc dye Roper het Sint Jans Gasthuis. Een plek waar ouderen, pelgrims en zieken onderdak vonden.

Foto: Jurriaan Hoefsmit

Kwaliteit van zorg

De 2300 medewerkers en 850 vrijwilligers vinden bij Kennemerhart een werkplek waar ruimte is om (verder) te leren en te ontwikkelen. Of ze nou in de keuken van een woonzorgcentrum werken, thuiszorg geven, als arts of diëtist gespecialiseerde behandelingen verlenen of geestelijke verzorging bieden. Samen staan zij voor kwaliteit van zorg en voor expertise op het gebied van dementiezorg, NAH (niet-aangeboren hersenletsel) en parkinson. Door op alle fronten met elkaar samen te werken en van elkaar te leren, óók in de regio met andere organisaties, is Kennemerhart klaar voor de oudere van nu en de oudere van de toekomst. Van een ridder met een groot hart tot een expert in ouderenzorg. Dat is Kennemerhart. ●

Ook de geschiedenis van Kennemerhart gaat ver terug. In 1971 kreeg stichting SHDH het beheer over het Sint Jans Gasthuis, met verpleeghuiszorg als focus. De nieuwe naam werd de Janskliniek. Er kwamen verpleeghuizen bij, zoals Overspaarne en De Molenburg. Daarnaast werd er gefu-

seerd met andere ouderenzorgorganisaties. Amie Ouderenzorg en SHDH gingen verder als Kennemerhart, gevolgd door een fusie met Zorggroep Reinalda.

Zorg en dienstverlening

Tegenwoordig biedt Kennemerhart een breed scala aan (thuis-)zorg en dienstverlening aan ouderen in Zuid-Kennemerland. Zij vinden er bijvoorbeeld een nieuw thuis in één van de tien woonzorglocaties. Zij kunnen, ook vanaf jongere leeftijd, revalideren in een van de revalidatiecentra of een fijne dag beleven op een Kennemerhart Oppeppers dagbestedingslocatie. Daarnaast is er huishoudelijke ondersteuning, zorg en behandeling aan huis. Kennemerhart is actief in de gemeenten Haarlem, Bloemendaal, Zandvoort, Heemstede, Velsen en Haarlemmermeer.

We bieden ruimte om te leren en te ontwikkelen

Ontdek Kennemerhart

Kennemerhart zoekt mensen die het verschil willen maken. De komende jaren staat de ouderenzorg voor grote uitdagingen. De vergrijzing en de exploderende zorgvraag heeft creatieve, innovatieve en duurzame oplossingen nodig. Wil jij daar een bijdrage aan leveren als medewerker of vrijwilliger? Bij Kennemerhart zorgen we samen.

Ontdek onze vacatures op werkenbijkennemerhart.nl of op kennemerhart.nl/vrijwilligers.

NIEUWBOUW HUIS IN DE DUINEN

Bewoners blij met hun nieuwe thuis

Begin 2023 is het nieuwe Huis in de Duinen opgeleverd. Het Zandvoortse woonzorgcentrum is hiermee klaar voor de toekomstige zorgvraag.

"Ik ben vooral trots dat de bewoners het zo mooi vinden", vertelt Denise Spoor, senior teamleider cliëntenzorg. "Toen een mevrouw haar nieuwe appartement zag, zei ze: 'Wat prachtig! Dat ik hier nog mag wonen.' Daar doen we het voor." Het gloednieuwe Huis in de Duinen biedt 97 kleinschalige woonvoorzieningen voor ouderen die complexe zorg nodig hebben. Het duurzame gebouw is onder meer voorzien van zonnepanelen.

Fijne sfeer

"Het huis is toekomstbestendig en voorzien van allerlei zorgtechnologie", aldus Denise. "Zo dragen bewoners een polszender, waarmee bepaalde deuren opengaan binnen de leefcirkel die is vastgesteld in overleg met het team, de bewoner en de familie. Hierdoor kunnen bewoners binnen hun

eigen leefcirkel zelfstandig rondlopen. Ze kunnen bijvoorbeeld een kopje koffie halen in het Paviljoen of wandelen in de tuin. Dat zorgt voor een fijne en rustige sfeer."

Thuishonk voor de buurt

Huis in de Duinen is niet alleen een fijne plek voor bewoners. "We willen ook een thuishonk zijn voor de buurt", zegt Denise. "Zand-

voorters kunnen bij ons een hapje eten en meedoen aan activiteiten in het Paviljoen. Daarvoor werken we samen met verschillende vrijwilligersorganisaties. Wat ook mooi is: veel lokale sponsors hebben een steentje bijgedragen aan de nieuwbouw en inrichting. Van het zangkoor tot horecazaken. Het is echt een huis voor en door alle Zandvoorters." ●

Renovatie Janskliniek

Kennemerhart gaat de Janskliniek verder ontwikkelen tot expertisecentrum op het gebied van revalidatie, NAH en somatiek. De capaciteit wordt vergroot. Een eerstelijnscentrum, een plek om elkaar te ontmoeten en een brasserie worden toegevoegd. Zo kunnen ook omwonenden nog beter gebruikmaken van de Janskliniek voor hun zorg- of behandelvraag. De renovatie, die in twee fasen in deels bewoonde staat wordt uitgevoerd, duurt tot eind 2024.

CLIËNTENRAAD AAN HET WOORD

Altijd in contact

De cliëntenraden zijn van groot belang voor Kennemerhart. Van voeding tot financiën: de cliëntenraad kijkt, praat en denkt mee.

Door ziekte verhuisde de vrouw van Harry de Boer in 2017 naar de Janskliniek. "Daar heeft ze nog anderhalf jaar fijn geleefd dankzij de goede verzorging. Ik wil graag dat andere bewoners hier ook prettig wonen. Daarom ben ik lid geworden van de cliëntenraad van de Janskliniek. Het voelt als een rijkdom om mijn goede gezondheid in te zetten voor diegenen die niet meer zo actief kunnen zijn." De woonzorglocaties en Kortdurende Zorg hebben elk een eigen cliëntenraad. Vertegenwoordigers van deze lokale raden, onder wie Harry, vormen samen de Centrale Cliëntenraad (CCR).

Méér dan vergaderen

"Wij behartigen de belangen van alle cliënten van Kennemerhart", vertelt CCR-voorzitter Ineke de Jonge. "Bij ontwikkelingen binnen de organisatie kijken we steeds:

draagt dit bij aan de kwaliteit van zorg? En wat zijn de behoeften van de cliënten?"

Daar kom je niet achter in vergaderkamers, weet Ineke. "Eens in de twee maanden komen we met de cliëntenraden samen op een van de woonzorglocaties. Het is interessant om te kijken: hoe ziet dit huis eruit? Wie wonen er? En wat doet de lokale raad zoal? De cliëntenraad van De Rijp organiseert bijvoorbeeld geregeld een familiebijeenkomst op zaterdag, die druk wordt bezocht. Dat levert veel op voor De Rijp, de bewoners en hun naasten."

Bij de Janskliniek doen de leden van de cliëntenraad wekelijks leuke activiteiten met de bewoners, vertelt Harry. "De één wandelt, de ander doet spelletjes of leest voor." Ineke: "De signalen die jullie daarbij opvangen nemen jullie mee naar de cliëntenraad." Harry knikt. "De cliëntenraad gaat

"Het gaat om zoveel meer dan vergaderen"

om zoveel meer dan vergaderen. Het gaat om het contact met de mensen."

Aandachtspunten

De Centrale Cliëntenraad houdt zich bezig met uiteenlopende onderwerpen. Ineke: "Voeding is een heel belangrijk punt, net als geestelijk welbevinden. Op dat vlak kunnen we bijvoorbeeld leren van het Reinaldahuis, dat van oorsprong humanistisch is. Ook de financiën en onder meer de jaarlijkse indexatie van bewonerskosten houden we in de gaten. Kennemerhart wil openstaan voor alle ouderen, ongeacht hun achtergrond of portemonnee." ●

Oud-vrachtwagenchauffeur Henk, gefotografeerd voor 'Passie in Beeld'. Bekijk alle foto's op kennemerhart.nl/passie-in-beeld.

Foto: Peter van Beek Fotografie en Storytelling

VAN TROTSE TRUCKER TOT BEESTENBENDE

Met dank aan de vrienden

Stichting Vrienden van Kennemerhart zet zich in voor het welzijn van cliënten. "Een onsje welzijn scheelt een kilo zorg."

Stichting Vrienden van Kennemerhart. Onder die naam gaan Stichting Steunfonds Cliënten Kennemerhart en Stichting Vrienden van het Reinaldahuis voortaan door het leven. Want na de fusie van Kennemerhart en Zorggroep Reinalda was het ook tijd voor het samengaan van beide stichtingen. "Als één stichting kunnen we efficiënter werken", vertelt Erwin Drenth, de afgelopen jaren voorzitter van Stichting Vrienden van het Reinaldahuis. "Dat scheelt tijd en geld, wat we kunnen besteden aan de cliënten. Met hernieuwde energie gaan we samen de toekomst tegemoet."

Boottocht en beesten

"Als stichting zetten we ons in voor het welzijn van cliënten. Dat doen we door activiteiten te ondersteunen die niet betaald kunnen worden uit de reguliere zorgmiddelen", zegt Daniëlle Leder, die vanuit de Diaconie Haarlem lid is van de stichting. "De ene keer sponsoren we een uitje naar Amsterdam, de andere

keer een beestenbende met boerderijdieren op een woonzorglocatie. Je ziet de bewoners genieten." Erwin knikt. "Een onsje welzijn scheelt een kilo zorg. Daar dragen wij graag aan bij."

Passie in beeld

"Regelmatig krijgen we leuke verzoeken binnen van cliëntenraden of medewerkers", vervolgt Daniëlle. Een mooi voorbeeld is 'Passie in beeld'. Deze fotoreeks over levenskracht is bedacht door geestelijk verzorger Jody van der Velde. Meerdere cliënten gingen hiervoor vol trots op de foto. Zo ook Henk (zie hierboven), meer dan vijftig jaar vrachtwagenchauffeur. Daniëlle: "Als medewerkers, vrijwilligers of cliënten een mooi idee hebben: we horen het graag!" ●

Wil jij ook bijdragen aan het welzijn van de cliënten? Elke donatie wordt gewaardeerd! Rekeningnummer NL59 RABO 0122 133 439 t.n.v. Stichting Vrienden van Kennemerhart.

Oppeppers: een verfrissende dag

Kennemerhart Oppeppers biedt innovatieve dagbesteding voor thuiswonende ouderen. "Onze dagbesteding is eigentijds en vernieuwend, passend bij de ouderen van nu", vertelt Peter Bos, teamleider dagbesteding. "We kijken vooral naar de interesses van de mensen die hier komen. Vanuit die interesses zorgen we voor ontmoeting en verbinding. Zo bieden we deelnemers een verfrissend programma en een leuke dag." Waar de Oppeppers voor staat werd onlangs mooi verwoord door de partner van een van de deelnemers. Peter: "Tijdens een bezoek van de Haarlemse wethouder aan dagbestedingslocatie Tuindershart vertelde zij dat haar man altijd graag in de natuur was. Sinds hij naar Tuindershart gaat, is hij blij en opgewekt. 's Ochtends, voor hij weggaat, kan hij zich moeilijk uiten. Maar als hij terugkomt, lukt het hem om te vertellen wat hij heeft gedaan. Hij heeft een zinvolle dag gehad en voelt dat hij van waarde is. Door hem groeien de plantjes. Hij komt vrolijk terug, en daar wordt zijn partner ook weer blij van. Dát is waar we het voor doen bij de Oppeppers."

Meer over de Oppeppers op pagina 8.

Topcare bij Overspaarne

Overspaarne is het eerste verpleeghuis in Nederland met het Topcare predicaat voor de zorg en behandeling voor mensen met dementie met zeer complex probleemgedrag. Dit betekent dat er in Overspaarne ruimte is om van elkaar te leren, dat medewerkers zich kunnen ontwikkelen, dat er samengewerkt wordt volgens een ambitieuze visie en dat er gekeken wordt wat er beter kan. Daarbij speelt onderzoek een grote rol.

Meer informatie: topcare.nl

Iets voor u?

Draagt u onze cliënten een warm hart toe? Dan is de lokale cliëntenraad wellicht iets voor u. Want de raden kunnen altijd betrokken mensen gebruiken. Of u nu cliënt, naaste of betrokken buurtbewoner bent: neem vooral een keer contact op!

Meer informatie: kennemerhart.nl/cliëntenraad

Beesten aan boord

Bijna 45 jaar vloog Charles Pijcke, bewoner van Meerleven, de hele wereld over. **Met tijgers, paarden, apen en olifantje Jumbo.** "En met de eerste dolfijnen van Harderwijk."

Het fotoalbum ligt open op tafel. De meeste foto's zijn zwart-wit, maar het KLM-blauw denken we erbij. Want voor deze maatschappij vloog de 92-jarige Charles Pijcke als dierenverzorger bijna een halve eeuw de wereld over. "Kijk." Hij wijst naar een foto uit 1984. "Dit was in Los Angeles, waar de Olympische Spelen waren. Hier laden we de paarden

van de Nederlandse Olympische ploeg uit." Hij bladert verder. "En hier zijn we met koeien onderweg van Tel Aviv naar Teheran." Meneer Pijcke verzorgde de dieren voor, tijdens en na de vlucht. "We hadden allerlei beesten aan boord: slangen, vogels, apen, tijgers. Het was soms net de ark van Noach. We hadden zelfs een keer een kleine olifant aan boord. Jumbo noemde ik 'm. Als we apen

vervoerden, bestelden we vooraf bananen bij de catering. Soms belden we Artis voor advies, als we niet wisten wat een bepaald dier at. Wist je dat we ook de eerste dolfijnen van het Dolfinarium in Harderwijk hebben vervoerd? Die hingen in hangmatten in het ruim. Met een spons moesten we ze nathouden van Detroit tot Schiphol. Ook hebben we een keer 1600 apen in New Delhi op-

gehaald. Die werden in Amerika gebruikt voor de ontwikkeling van het polio serum." Niet alles ging van een leien dakje. "Op de vlucht New York-Madrid moesten we een stier meenemen. Dat beest was dol en brak de hele tent af. Die hebben we geweigerd. Als hij onderweg was losgebroken, had de kist kunnen neerstorten." Het leukste aan zijn werk? "Dat was het omgaan met dieren. Vooral de paarden. Soms legde een paard onderweg zijn hoofd op je schouder. Heerlijk!" Bonfire, het toppaard van Anky van Grunsven, was ook vaak aan boord. "Net als de prachtige paarden van de Canadian Mountain Police. Die kwamen voor shows naar Europa. Ik ben ook bevriend geraakt met die jongens."

Liefde en oorlog

De liefde voor dieren – en vooral paarden – zat er al vroeg in. "Ik ben opgegroeid in Sloterdijk, bij Amsterdam", vertelt meneer Pijcke. "Mijn vader werkte bij boeren in de omgeving. Zwaar werk hoor! Aardappelen en bieten rooien deed je met de hand, op je knietjes. Als ik thuis kwam van school deed mijn moeder mij een korte broek aan. Dan ging ik vaak helpen op de boerderij. Daar was ik altijd al met paarden bezig." Op zijn negende brak de Tweede Wereldoorlog uit. "De eerste ochtend kan ik me nog goed herinneren. Ik hoorde een hoop

"Als kind was ik op de boerderij altijd al met paarden bezig"

herrie. Wist ik veel dat dat schieten was! Duitse vliegtuigen namen Schiphol onder vuur." Waren het angstige jaren voor de jonge Charles? "Nee, je raakte eraan gewend. Tegen het einde van de oorlog vlogen elke zaterdagavond de Engelse bommenwerpers over, op weg naar Duitsland. Eén keer werd een vliegtuig geraakt, waarna de piloot eruit sprong aan zijn parachute. Ik hoorde hem heel hard roepen: 'Ik ben Hollander!' Hij was bang dat hij anders beschoten zou worden. Dat zal ik nooit vergeten."

Na de oorlog ging tiener Charles aan de slag bij een smid, later bij een machinefabriek. "Op weg naar mijn werk fietste ik elke dag langs een boerderij in Nieuw Venne. Daar werkte Nettie, een heel leuke meid. Alleen: ik was van katholieke afkomst, zij gereformeerd. Haar vader en moeder vonden dat niet leuk." Toch zetten de verliefde Charles en Nettie door. "Uiteindelijk zijn we 72 jaar samen geweest. Zeven jaar ver-

kering, daarna 65 jaar getrouwd. Gelukkig heeft ze ons 65-jarig huwelijksfeest nog meegemaakt. Vlak daarna is mijn vrouw helaas overleden."

Blauw bloed

Het geheim van hun goede huwelijk? "Veel van huis zijn. Dan kun je ook geen ruzie maken", zegt hij met een lach. Dan, serieus: "Ik ben heel trots op het werk dat ik heb gedaan. Maar als ik het opnieuw mocht doen? Dan had ik gekozen voor een ander leven. Doordat ik vaak weg was, heb ik veel gemist van mijn kinderen." Een van die kinderen, oudste zoon Charlie, is vanmiddag op bezoek in Meerleven. Sinds september 2022 woont meneer Pijcke in dit woonzorgcentrum in Bennebroek. "Ik heb een beroerte gehad. Het is wennen, want ik kan niets. Dat linkerbeen, dat wil niet. Maar ik ben blij dat ik hier kan wonen. Ik heb een ruim appartement en de medewerkers zijn heel behulpzaam. Ik lees de krant, kijk televisie en elke middag eet ik in het restaurant. Altijd met mijn vaste maatje. Ook een KLM'er. Blauw bloed, hè." Wanneer is voor meneer Pijcke de dag waardevol? "Als ik vooruitga met de therapie. Want ik wil weer kunnen lopen achter de rollator. Dat is mijn doel!" ●

Robot Tessa denkt mee

Bij Kennemerhart maken we gebruik van **technologische hulpmiddelen**. "Ik ben blij met mijn robot Tessa", vertelt mevrouw Wigman.

Het is elf uur. Wijkverpleegkundige in opleiding Ralph belt aan bij Hens Wigman (91). "Ze verwacht ons." En jawel, de deur springt open. "Een slim slot", wijst Ralph. "Via een beveiligde app kunnen we als thuiszorg de deur openen. Mevrouw kan dat ook zelf doen met haar afstandsbediening. Een handig hulpmiddel voor mensen die moeilijk naar de deur kunnen komen."

We zijn op bezoek bij mevrouw Wigman in haar appartement naast het Reinaldahuis. "Ik ben zeer slechtziend, maar ik red me aardig. Toch, Ralph?"

"Zeker", antwoordt Ralph. "U woont nog zelfstandig. En wij ondersteunen u daarbij." Elke ochtend en avond komt de thuiszorg langs voor verzorging. "Eerst kwamen we ook tussen de middag. Maar dat hoeft niet meer, sinds u Tessa heeft."

Tessa is een sociale zorgrobot, vermomd als vrolijke bloempot. "Tessa helpt me met van alles", vertelt mevrouw Wigman. "Ze zegt bijvoorbeeld: 'Het is twaalf uur in de middag, tijd om iets te eten.' Anders vergeet ik te lunchen." Ralph: "Voorheen kwamen wij daarvoor langs. Hoe vindt u het eigenlijk dat we dat niet meer doen?"

"Prima hoor, ik maak nu zelf mijn cracker", zegt mevrouw Wigman. Elke avond brengt de thuiszorg haar naar het restaurant in het Reinaldahuis. Ralph: "Soms moesten we een kwartier wachten, als u op de bank in slaap was gevallen." Mevrouw Wigman knikt. "Nu zit

"Nu weet ik dat mijn schoondochter me zo belt"

ik altijd op tijd klaar. Tessa waarschuwt me als ik bijna word opgehaald."

Bij Tessa kun je allerlei meldingen instellen. "Bijvoorbeeld dat iemand medicatie moet innemen. Via een app kan ook de familie berichten invoeren", vertelt Ralph, die wordt onderbroken door Tessa. "Hallo Dikkie, Jacq gaat je zo bellen", zegt de robot. Mevrouw Wigman begint te lachen. "Dikkie, zo noemt mijn zoon me altijd. Hij heeft dit bericht ingesteld. Nu weet ik dat mijn schoondochter me zo belt. Dan kan ik vast de telefoon pakken."

Tessa is een handig hulpje voor mevrouw Wigman. "En het scheelt ons een halfuur per dag", zegt Ralph. Een ander technologisch hulpmiddel is de Medido. Dit slimme apparaat geeft automatisch medicatie uit, op het juiste tijdstip. "De meeste cliënten vinden het geweldig", stelt Ralph. "Ze hoeven niet meer te wachten tot de thuiszorg langskomt. Dat vergroot hun zelfstandigheid en eigen regie. Bovendien scheelt het ons veel tijd. In onze wijk zijn negen Medido's in gebruik. Ik heb berekend dat ons dat per week bijna achttien uur werktijd bespaart. Die tijd kunnen we inzetten voor andere cliënten." Zelf als het kan, thuis als het kan, digitaal als het kan. Dat is waar Kennemerhart voor gaat. Mevrouw Wigman knikt goedkeurend. "Prima! Ik ben blij met mijn robot Tessa." ●

Bon bini Bonaire

Kennemerhart biedt medewerkers **moie kansen**. Zo werkten leerlingen Mireille en Lizette zeven weken op Bonaire. "Een geweldig avontuur!"

Allebei werken ze al jaren bij Kennemerhart. En allebei willen ze zich graag verder ontwikkelen. Mireille (Janskliniek) koos voor de opleiding tot verzorgende IG, Lizette (Overspaarne) voor HBO Verpleegkunde. "Op een dag zag ik dat je als leerling kon solliciteren voor een uitwisseling met Bonaire. Ik dacht gelijk: dat ga ik doen!", vertelt Lizette. Ook Mireille was meteen enthousiast. "Een geweldige kans om te kijken hoe zorgcollega's in een ander land werken." Zeven weken draaiden ze mee bij Fundashon Mariadal. Lizette: "Met deze zorgorganisatie heeft Kennemerhart een lerend netwerk om zo de kwaliteit van zorg te verbeteren."

Volop genieten

Lizette en Mireille werkten in verpleeghuis Kas di Kuido. Ook liepen ze mee met de thuiszorg en dagbesteding. "Mensen gaan respectvol met elkaar om en de collega's geven liefdevolle zorg", aldus Mireille. "Wat me wel verbaasde is dat de familie bepaalt wat er met de bewoner gebeurt. Bij ons is eigen regie van de cliënt heel belangrijk." Met een open blik keek het duo hoe de collega's op Bonaire werken. Andersom brachten ze hun eigen kennis over. "Bijvoorbeeld hoe wij persoonsgerichte zorg leveren", aldus Lizette. Mireille gaf clinics over valpreventie en zorgtechnologie. En na het werk? "Dan genoten we met volle teugen van het eiland", aldus Mireille. "We zijn in Slagbaai Nationaal Park geweest, hebben gekajakt door de mangroven, veel stranden bezocht en heerlijk gegeten. Een onvergetelijke ervaring."

Persoonlijke groei

Collega's van Bonaire hebben inmiddels ook meegedraaid bij Overspaarne en de Janskliniek. "Op Bonaire willen ze digitaal gaan werken", vertelt Mireille. "Daarom wilden ze graag zien hoe wij werken met het digitale cliëntendossier." Lizette: "Ook waren ze benieuwd naar kleinschalig

Mireille (links) en Lizette

wonen. Op Bonaire is alles nog heel grootschalig. Er verblijven drie of vier bewoners op één kamer en ze zitten de hele dag met z'n allen in een grote zaal. Bij ons keken ze hun ogen uit. Vooral dat bewoners zoveel mogelijk zelf doen, zoals hun eigen boterham smeren."

Lizette heeft mooie herinneringen aan de trip. "Er was een ondeugende bewoonster, die vaak in ons kantoor kwam kijken of er wat te eten was. Zij heeft echt mijn hart gestolen."

"Het was leuk én leerzaam om te werken in andere omstandigheden", vult Mireille aan. Lizette gaat na haar opleiding graag nog eens terug. "Bijvoorbeeld om een paar maanden te helpen bij het opzetten van kleinschalig wonen." Want kennis delen is goud waard! ●

Vlnr: zussen Daniëlle, Djamilla en Danique, moeder Simone en nicht Michelle

Eén grote familie

Een moeder, drie dochters en een nicht. Die werken allemaal samen bij De Molenburg. Het begon 25 jaar geleden met die ene enthousiaste nicht...

Even terug naar 1998. In dat jaar liep Michelle stage bij De Molenburg in Schalkwijk. "De collega's vormden samen één groot team en iedereen hielp elkaar. Ik dacht: ik wil hier niet meer weg." Nog altijd werkt Michelle samen met leuke collega's. Vier van hen zijn zelfs familie. Nicht Danique was

de eerste die erbij kwam, in 2009. "Ik zei altijd: ik wil niet met anderen werken, maar met kinderen. Toch kwam ik op mijn zeventiende als oproepkracht bij De Molenburg, op aanraden van Michelle. En ik ben meteen blijven plakken." Het werken met kinderen? Danique barst in lachen uit. "Dat bleek niets voor mij! Al dat gegil, veel te druk. In de ouderenzorg heb ik mijn plekje gevonden."

Klasgenoten

Inmiddels is Danique Eerst Verantwoordelijk Verzorgende (EVV'er), net als nicht Michelle en moeder Simone. "Danique en ik hebben nog samen in de klas gezeten",

zegt Simone. "Niemand wist dat we moeder en dochter waren, tot ze een keer 'mam' tegen me zei. Iedereen keek verbaasd op." Simone was van de thuiszorg overstapt naar De Molenburg. Weer dankzij een tip van Michelle. En na hun moeder volgden ook Djamilla en Daniëlle. "Ik deed de opleiding tot manager retail", blikt Djamilla terug. "In 2018 kwam ik voor een zomerbaantje bij De Molenburg werken. Aan het eind van de zomer zei ik tegen mijn moeder: 'Ik wil niet terug naar school. Dit is veel leuker dan werken in een kledingwinkel.'"

Danique: "Van Djamilla hadden we het minst verwacht dat ze

voor de zorg zou kiezen." Simone lacht. "Zij is overal vies van."

"Een beetje wel, ja", knikt Djamilla. "Daarom heb ik eerst een opleiding van drie maanden tot zorghulp gedaan. Zo kon ik kijken: vind ik de zorg wel echt leuk?" Het antwoord? "Ja! Superleuk." Inmiddels heeft ze een combinatiebaan als helpende plus en planner. "Even dacht ik: collega's zullen toch niet denken dat ik bij het maken van de roosters mijn familie voortrek?" "Tuurlijk niet!", klinkt het uit vier kelen. "Op het werk zijn we geen familie, maar goede collega's."

Naar de opa's en oma's

Sinds 2022 is ook Simones jongste dochter Daniëlle van de partij. "Op de middelbare school had ik hier al stage gelopen. Ik werk nu nog als kookzorghulp, maar

binnenkort ga ik de opleiding tot helpende plus doen. Je krijgt bij Kennemerhart alle kans om je verder te ontwikkelen." Djamilla: "Allemaal hadden we het idee dat de zorg niets voor ons zou zijn. Daarom zijn snuffelstages en vakantiewerk ook zo goed. Dan kunnen jongeren zien hoe leuk werken in de zorg is." Die jongeren zijn de collega's van de toekomst, weet ook Michelle. "Daarom is het zo belangrijk dat wij hen op de werkvloer goed begeleiden." Op die werkvloer weten overigens niet alle collega's dat het vijftal familie is. "Veel bewoners wel", zegt Danique. "Die vinden het heel leuk." Zelfs Daniques 2-jarige zoontje Harley is inmiddels een goede bekende. "Op mijn vrije dag kom ik weleens met hem langs. Dan zegt hij: 'We gaan naar de opa's en oma's.'" Zorgen zit het vijftal in het bloed. "Voor de bewoners is dit hun laatste stationnetje. Ik denk altijd: hoe zou ik het willen voor mijn vader of moeder? Ik vind het belangrijk dat ze zich hier goed voelen", aldus Simone.

Michelle: "Het is fijn om er voor mensen te zijn. We hebben ook cliënten die weinig familie hebben. Mooi dat zij voelen: ik ben niet alleen, ze zijn er voor me." "Gisteravond was het heel gezellig met de bewoners", vult Djamilla aan. "Ze zaten lekker aan een wijntje, we hebben liedjes gezongen. Na afloop kreeg ik een knuffel, omdat ze het zo fijn hadden gehad." En Daniëlle? Die stopt haar aandacht in een bord lekker eten. "Ik probeer er altijd wat moois van te maken. Dan snijd ik bijvoorbeeld een tomaatje in de vorm van een hart."

"Ik vind het leuk om een bewoner 's ochtends blij te maken met bodylotion of lippenstift", aldus Danique. "Of om samen een spelletje te doen of te wandelen." Tot slot: is het bijzonder, werken met je familie? "Ja", knikken vijf hoofden. "Maar eigenlijk zijn alle collega's hier één grote familie." ●

De moeder

Simone, 53 jaar
EVV'er
Bij De Molenburg sinds 2010

De oudste dochter

Danique, 30 jaar
EVV'er
Bij De Molenburg sinds 2009

De middelste dochter

Djamilla, 22 jaar
Helpende plus & planner
Bij De Molenburg sinds 2018

De jongste dochter

Daniëlle, 20 jaar
Kookzorghulp
Bij De Molenburg sinds 2022

De nicht

Michelle, 42 jaar
EVV'er
Bij De Molenburg sinds 1998

Karen meldt zich bij de eerste cliënt. "Dit mandje heb ik altijd mee. Dan heb ik alles bij de hand."

Karen legt de medicatie klaar. "Ik controleer ze daarna altijd zelf op de tast", aldus mevrouw Bosman.

Gaasje, pleister, en een praatje

Kennemerhart biedt thuiszorg aan **ruim vierhonderd cliënten**. We liepen een avond mee in de wijk Sinnevelt-Schoten. "In mijn werk houd ik altijd in gedachten: onze cliënten zijn iemands ouder, partner of naaste. Ook die moeten we betrekken."

"Goedenavond, mevrouw Bosman." Verzorgende IG Karen stapt de woonkamer in van Ans Bosman-Zwijenberg (69). "Hoe is het met u vandaag?"

Al jarenlang is mevrouw Bosman cliënt van Kennemerhart. "In 2014 heb ik mijn rug gebroken bij een simpele val. Sindsdien ben afhankelijk van de rolstoel. Daarnaast heb ik voor één procent zicht. Eens per week krijg ik vier uur individuele begeleiding van Liesbeth, een medewerker van Kennemerhart. Zij is mijn ogen en helpt me met de administratie. Verder doe ik TOP-fit bij Schoterhof. Dat is fitness onder leiding van een fysiotherapeut." Ook komt thuiszorgteam Sinnevelt-Schoten elke ochtend en avond langs. Vanavond is het Karen die mevrouw Bosman ondersteunt met verschillende handelingen die ze niet zelf kan. Zo legt Karen onder andere de medicatie klaar op drie bordjes. Eén voor later vanavond, één voor morgenochtend zeven uur en één voor morgenochtend acht uur. "Is er in het verhaal ook ruimte voor een kritische noot?", vraagt mevrouw Bosman. "Ik vind dat ze in de thuiszorg heel hard moeten werken en er zijn best veel invallers. Maar op zich is dat niet erg, want ik controleer toch mijn eigen medicatie. Ik wil zo zelfstandig mogelijk blijven." "Eigen regie is heel belangrijk", beaamt Karen. "Voor cliënten, maar ook voor mij.

Daarom vind ik werken in de thuiszorg zo leuk. Ik heb hier veel zelfstandigheid."

Goede genezing

Even later belt Karen aan bij het volgende huis. "Deze meneer is sinds kort in zorg. Zelf ben ik hier nog niet geweest." Een vrolijke man doet open. "Dag, meneer Wesseling. Ik ben Karen. Ik kom u vanavond helpen."

"Kom binnen!", zegt de 87-jarige Haarlemmer, die nooit eerder thuiszorg nodig had. "Ik kan alles nog zelf. Ik kook, ik wandel veel. Nou ja, alleen nu even niet. Laatst ben ik uit bed gevallen. Mijn lichaam is flink gekneusd. En ik heb deze wond." Hij wijst naar zijn rechterelleboog. Karen informeert hoe het met hem gaat. Dan pakt ze haar telefoon. "In het Elektronisch Cliëntendossier check ik altijd het zorgplan en wat mijn collega's hebben geschreven. Eens kijken... Betadinegaas vervangen en afdekken", leest ze. "Prima, gaan we doen." Eerst spoelt Karen de wond uit onder de kraan.

"Hoe ziet het eruit?", vraagt meneer Wesseling.

"Heel mooi. De wond geneest prachtig." "Kan ik morgen weer douchen? Dat zou lekker zijn."

"Dat kan." Karen geeft wat tips om op een verantwoorde manier te douchen. Dan is het tijd om de wond te verbinden. →

"De thuiszorg krijgt van mij een dikke voldoende", aldus meneer Wesseling. "Ze verzorgen mijn wond goed en zijn bijna altijd op tijd."

"Ik wil mijn schaar desinfecteren. Heeft u toevallig alcohol in huis?"
 "Ja, bier", lacht meneer Wesseling. "Maar dat bedoel je vast niet."
 Karen vist uit haar mandje een fles desinfectiemiddel. Schaar desinfecteren, knippen en plakken. Even later is de wond weer schoon en netjes verbonden. Dan nog even een praatje en op naar de volgende cliënt. "Tot ziens, meneer Wesseling. En geniet van uw douche!"

Betrokken familie

Kennemerhart biedt verzorging, verpleging en begeleiding aan huis. Soms permanent. En soms tijdelijk, zoals bij meneer Wesseling. "Het is mooi om samen met collega's te zorgen dat zijn wond weer dichtgaat. Dan heeft hij geen thuiszorg meer nodig", aldus Karen, die vanavond nog een aantal cliënten bezoekt. Een echtpaar dat hulp nodig heeft met de medicatie. Nog een cliënt met wondzorg. Een mevrouw met beginnende dementie. "Zonder thuiszorg zou zij niet meer thuis kunnen wonen", vertelt Karen. "Dat geldt ook voor de meneer waar we nu naartoe gaan. Deze cliënt is 99 jaar en woont alleen. Met hulp van zijn kinderen en de thuiszorg redt hij zichzelf nog." Inmiddels zijn de lantaarns op straat aan. Bij de cliënt in huis is het donker. Karen doet wat lampen aan en gaat bij hem zitten. "De wil is er wel, maar de body niet meer", zucht hij. En vandaag al helemaal niet, ziet Karen meteen. Meneer is beroerd en heeft niet gegeten, vertelt hij. "Zal ik iets voor u maken?", vraagt Karen. Hij schudt het hoofd. Karen informeert of hij eerder op de dag heeft gegeten. (Ja.) Of hij goed heeft gedronken. (Ja.) Dan nog een paar vragen, om te controleren of ingrijpen nodig is. "Kan ik verder nog iets voor u doen?"
 "Nee, ik zal blij zijn als ik in bed lig."
 Daarna helpt ze hem in zijn pyjama. Enkele wondjes op zijn hoofd smeert ze in met antibioticazalf. In het Elektronisch Cliëntendossier doet Karen even later verslag. "Dan is mijn collega die morgenochtend komt op de hoogte. En in de app Caren Zorgt kunnen zijn kinderen zien dat hij vanavond niet lekker was." Zulke dingen zijn prettig om te weten, weet Karen uit eigen ervaring. "Mijn vader heeft een hersenbloeding gehad. Hij woont alleen en krijgt thuiszorg, net als de meneer van

"Tot ziens, en geniet van uw douche!"

zojuist. In mijn werk houd ik altijd in gedachten: onze cliënten zijn iemands ouder, partner of naaste. Ook die moeten we betrekken en informeren."

Muziekavond voor Paul

Dan is het half tien. Tijd voor de laatste stop. Gonnie Rutte-Erkelen ("Zeg maar Gonnie") doet de voordeur open. Met een hulpmiddel, want haar armen en handen kan ze bijna niet gebruiken. "Ik heb PSMA: progressieve spinale musculaire atrofie. Een enorme rotziekte waar geen medicijn tegen is", vertelt de 65-jarige Gonnie. "Alles gaat achteruit, mijn benen ook. Al probeer ik zoveel mogelijk zelf te doen. Gisteren dacht ik: ik veeg even wat kruimels van mijn bord. Valt het bord in duigen op de grond." Frustrerend? Ja. "Maar ik loop nog, ik praat nog, ik werk nog. Als geestelijk verzorger maak ik de mensen blij en de mensen maken mij blij." Haar man brengt Gonnie naar haar werk. "Paul is een kanjer. Hij doet alles voor me, maar hij wil er ook weleens uit. Daarom

heb ik sinds kort thuiszorg op dinsdagavond. Dan kan Paul naar zijn muziekavond."

"Heel goed", zegt Karen. "Want we zijn er ook voor de mantelzorgers, om hen te ontlasten. Jullie kunnen ons altijd laten weten als jullie in de toekomst meer zorg en ondersteuning nodig hebben."
 "Weten we", knikt Gonnie. "De fysiotherapeut en ergotherapeut zijn hier ook al geweest. We hebben bijvoorbeeld tips gekregen hoe ik met een hulpmiddel zelf de tv kan aanzetten." En nu is Karen er, om haar naar bed te helpen. Tandenvoetsen, glas water, slaappil, nachtpon aan, handen en gezicht wassen. Daarna wordt Gonnie ingestopt. Een intiem moment. Is het lastig om daar hulp 'van buiten' bij te hebben? "Nee", zegt Gonnie beslist. "Ik heb er geen moeite mee om hulp te vragen. Al zou ik dit natuurlijk het liefst zelf doen. Soms zie ik mensen van tachtig langsfietsen. Dan denk ik: dat had ik ook wel gewild. Maar ik denk nooit: waarom ik? Ik denk eerder: waarom ik niet? Iedereen kan zo'n ziekte krijgen." En dan is het fijn dat er kanjers zijn zoals Paul. En de thuiszorg, voor ondersteuning waar nodig. "Slaap lekker, Gonnie." Karen trekt de deken nog een stukje omhoog. En dan pakt ze haar mandje. Tijd om naar huis te gaan. ●

In Karens auto ligt een bakje wortelen ("Een gezond tussendoortje") en wat brood. "De boterhammen heeft een cliënt bewaard voor mijn pony Frits."

Karen helpt Gonnie naar bed. Daardoor kan haar man vanavond gitaarspelen met zijn vrienden.

Ieder z'n eigen verhaal

Karin werkt als verpleegkundige bij A.G. Bodaan in Bentveld. Ze vertelt over die ene cliënt die ze nooit zal vergeten.

“ Ik werk op de revalidatieafdeling. Op een dag kwam hier een nieuwe cliënt binnen. Deze mevrouw was door haar huisarts in zorgelijke toestand thuis aangetroffen. Ze had meerdere lichamelijke problemen. Daarnaast had ze zichzelf verwaarloosd. Bij ons kwam ze revalideren en aansterken. Maar dat was niet eenvoudig, want ze wilde niet uit bed. Niet naar therapie. Ze was vooral boos en opstandig.

Anders benaderen

Het is mens-eigen om dan in discussie te gaan. 'Maar therapie is goed voor u.' Ik besloot dat niet te doen. Als ze boos was, liet ik haar eerst uitzazen. Vervolgens ging ik kijken: kan ik haar op een andere manier benaderen? Met het team hebben we hier ook een plan voor gemaakt, samen met onder meer de arts, psycholoog en fysiotherapeut. Hoe kunnen we samen zorgen dat ze haar oefeningen doet? Al snel kwamen we erachter dat voor deze mevrouw controle heel belangrijk is. Doordat ze ineens niet meer thuis was, had ze het gevoel dat ze niet meer zelf kon bepalen wat ze deed. We hebben haar heel bewust laten weten dat ze wél eigen regie heeft. Bijvoorbeeld door samen met haar een dag-schema te maken. Toen begon ze langzaam te ont-dooien.

Band opbouwen

Op een ochtend kwam ik haar kamer binnen. Ze werd niet boos, zoals eerst. Ze zei me vriendelijk gedag. 'Ben je eigenlijk getrouwd?', vroeg ze. 'Heb je kinderen?' Ze begon interesse te tonen in mij en mijn collega's. Zo bouwden we een vriendschappelijke band op. We hadden ook regelmatig goede gesprekken. Over haar werk, haar verleden. Weet je meer van iemands achtergrond? Dan snap je ook beter wat er achter bepaald gedrag zit.

Kleine stappen, grote mijlpalen

Door de positieve aandacht zagen we haar opknappen. Ook de regelmaat en het gezonde eten deden haar goed. En zo waren er steeds mooie mijlpalen. De eerste keer dat ze uit bed kwam. De eerste keer dat ze zelfstandig naar het toilet kon. De eerste keer dat ze zelf haar broodje kon smeren. Kleine dingen, maar zo belangrijk! Stap voor stap werd ze steeds zelfstandiger. Tot ze na een paar maanden naar huis kon. Daar kreeg ze passende ondersteuning van de thuiszorg. En het mooie is: ze verviel niet in haar oude patroon van verwaarlozing. Ze doet het heel goed.

Het verhaal erachter

Dit verhaal is een voorbeeld waarom ik mijn werk in de revalidatie zo mooi vind. Mensen komen soms compleet afhankelijk binnen. Negen van de tien keer gaan ze na een paar weken weer zelfstandig naar huis. Mijn werk is elke keer weer uitdagend en afwisselend. Elke cliënt heeft een andere zorgvraag; de één heeft een gebroken knie, de ander moet aansterken. En elke cliënt heeft een eigen verhaal. Júíst dat verhaal is zo belangrijk. Daarom is onze zorg persoonsgericht, waarbij we ons verdiepen in de mens. We kijken altijd verder dan die gebroken knie. ”

In verband met de privacy van de cliënt zijn sommige details aangepast.

“Stap voor stap werd ze steeds zelfstandiger”

“Ik ben hier gelukkig”

EEN NIEUWE CARRIÈRE? Die heeft Ilse (38) te danken aan de coronapandemie. “Ik werkte in de horeca, toen in 2020 alles stil kwam te liggen. Ik ging toen nadenken: wil ik dit werk nog wel doen? Toen zag ik een vacature voor zorgassistent bij Huis in de Duinen in Zandvoort. Er stond: ‘Het maakt niet uit of je een zorgdiploma hebt. Als je maar een zorghart hebt.’” Dat bleek Ilse te hebben. “Ik ben gaan werken op de afdeling voor mensen met dementie. Dat past helemaal bij mij. Ik ben hier gelukkig.” Na een paar maanden kreeg Ilse de kans om de driejarige opleiding tot verzorgende IG te volgen. “Ik ben nu bezig met de laatste loodjes. Geweldig, ik heb zoveel geleerd! Drie jaar geleden had ik nooit kunnen denken dat ik zou kunnen injecteren, of iemand zwachtelen. Ook heb ik veel geleerd over dementie en onbegrepen gedrag. Niet alleen op school, maar ook van collega's. Die zijn heel betrokken bij mijn leerproces. Vaak zegt een collega: ‘Ilse, wil je meekijken?’ Bijvoorbeeld als het gaat om wondverzorging. Vanuit Kennemerhart wordt ook veel scholing aangeboden. Laatst heb ik nog training gevolgd om collega's te trainen op het gebied van agressiepreventie. Mooi om mijn kennis zo weer door te geven binnen het team.”

Kiezen voor een nieuwe carrière in de zorg? Ilse kan het iedereen aanraden. “Voor mij is dit een waardevol beroep. Je dóét er echt toe voor de bewoners. Als ik 's ochtends iemand wakker maak die zegt 'ik ben blij je te zien', dat is toch prachtig?” ●

Bij Kennemerhart zorgen we samen.

Medewerkers met oog voor de mens

Elke dag van waarde

Vind de vacature die het
beste bij jou past op
werkenbijkennemerhart.nl

kennemerhart
AANDACHT VOOR OUDER WORDEN